

Conte

El paraigua nou per Xèspir

M'agrada la pluja. M'agrada mullar-me de pluja, sentir-la al cap... Però, s'entén: la pluja mansa i minsa, la pluja amb mesura.

I un dia, pel meu sant, com un contrasentit, van regalar-me un paraigua.

-Veuràs, aquest no és pas un paraigua automàtic -van dir-me-. Com que tu ets una persona clàssica, tallat a l'antiga...

Em posaren el paraigua a les mans.

El primer dia que va ploure el vaig voler estrenar. Em tocava anar a cal barber per tallar-me els cabells. Quan em deixaren el clatell "arregladet", segons el costum, i ja me n'anava, el barber em fa:

-No es deixi el paraigua.

Al carrer ja havia deixat de ploure.

Sortir de la barberia amb el paraigua a les mans, em va provocar un sentiment de repulsió. El paraigua no em servia de res. A més, em sentia ridícul duent el paraigua plegat quan el sol començava a treure el cap. Fins i tot tenia la impressió que els altres vianants em miraven somnaguers.

No havia fet més de dues-centes passes quan vaig veure venir una persona que, malgrat no conèixer-la de res, em va fer bona impressió i li dic:

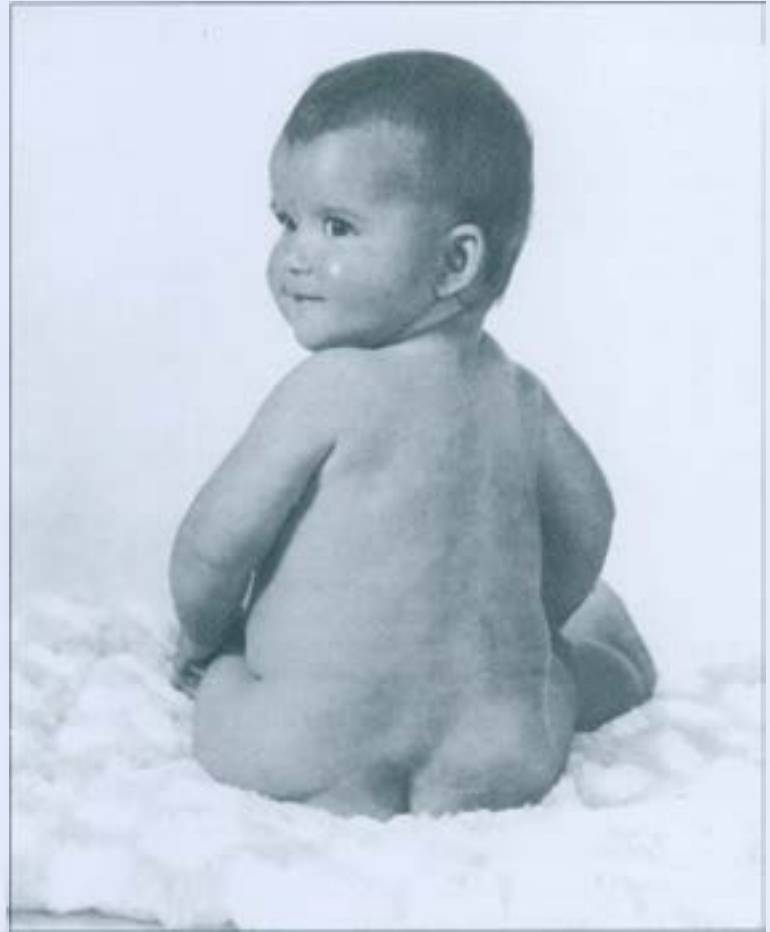
-Tingui, li dono el meu paraigua.

L'home, sorprès, em mira a mi i el paraigua, i fa:

-Que potser és un banquer, vostè?

I no me l'acceptà...

Noms: sants, diminutius i artistes

Estimat amic,

Tu que ja ets vellet com jo, recordaràs que quan érem joves bastava que ens diguessin el nom d'una persona per tenir moltes probabilitats d'endevinar d'on era fill: si es deia Feliu era de Sabadell; si es deia Menna, no falla: era de Sentmenat; si Narcís, de Girona; si es deia Queralt, de Berga; Claustre, de Solsona; Montserrat, de Catalunya; Pilar, d'Aragó; Amparo, de València; Almudena, de Madrid. Eren els temps en què els Patrons de cada poble encara manaven...

També vàrem viure l'època dels diminutius: jo recordo quan de petit acompanyava el meu pare Rambla avall fins al final per anar el dia de Sant Josep a felicitar el senyor *Josepet* Gorina. Sovint venia al despatx del meu pare el senyor *Ventureta* Brutau, i el senyor *Fernandet* Casablanca o el senyor *Enriquet* Duran. Eren els temps dels "Juanitos" dels "Pepitos" dels "Paquitos" de les Justites, Teclites, Paquites, Marietes, Pepetes i Enriquetes. Més tard, la moda dels noms que no volien dir res i que no sabies si eren de persona o de gos

o gat: Fufa, Cuca, Tita, Yeyes, Fifi...

Però ara això s'ha acabat: adéu els Sants Patrons, adéu els diminutius afectuosos; ara qui mana són els artistes de cine o de la televisió: dóna una ullada als natalicis de Sabadell que periòdicament publica la premsa: abunden les Vanessa, Jennifer, Ana Belén, Carina, Sara, Lorena, Jhonatan, Keisera, Aida, Neiwa, Eric, Desiré, Sunamita, Dina, Noelia, Leila, Sergi, Jhonny,... Ja no neixen Joans, Joseps o Maries: sembla que estan passats de moda. Abans, hi havia molta gent que acudia el dia del bateig a l'església sense haver pensat en el nom que calia donar al nadó: aleshores el capellà decidia i -amb total manca d'imaginació- optava pel Sant del dia, cosa que donava lloc a noms estrafal·laris que després s'arrossegaven tota la vida.

Ara, molt abans del naixement, els pares ja busquen noms que "facin bonic". Com canvien les coses! I si només fos això! Però, ja en parlarem un altre dia.

Una abraçada del teu vell amic,

Lluís Casals i Garcia